

“Ürəyim sənlə danışır...”

Şair-publisist Əbülfət Mədətoğlu oxularla növbəti görüşə gəlib, zamanın azlığına, dövrənin vəfasızlığına, güzəranın ağırlığına rəğmən söz boxçası ilə.

İrili-xirdalı, vəzinli-vəzinsiz, adlı-adsız şeirlərlə dop-dolu... “Ürəyim sənlə danışır”. Onun yeni işq üzü görmüş şeirlər kitabı belə adlanır. Vərəqləyir-sən, sətirlər səninlə danışmağa başlayır. Dərdə baş-başa qalmaq, onu içində çəkmək, şirin bir məlhəm kimi içmək, onun qol-boyun olub “üzüyola uşaq kimi” yaxşını dərdə verib qalanını öz boynuna götürmək istəyini, dərdin dibinə enməyə izin verməyən dərdin namərdliyindən gileyini açıq-aydın duyurşan:

*Dərdin dibinə enməyə
Çatmadı kəndirim, düşüm...*

*Dərd də namərdlik elədi
Atmadı kəndirin, düşüm.*

İçində bir dünya yaşadan, bu dünyada sevgisi ilə baş-başa qalmaq istəyən şair üçün qəmi sindırmağın ən kə-

sə, rahat yolu, “iç əritmək”dir və bu qəmi onunla bölən o varlıq şairin gözündə Göydən gələn mələyə bənzəyir. “Kökləndiyi həsrəti içi boyda biçən” aşiq Məcnunluğun şərbətini ömürlük içməsinə peşman deyil. Bəlkə elə bu-na görə də dərdə, qəmə, qüssəyə qarşı çıxmağa özündə güc tapa bilir, onu özünə ömürlük yoldaş seçib yaşamağı bacarır.

Onun şeirləri çoxlarının yaşadığı, içindən keçirdiyi, lakin dile gətirib misiraya çevirə bilmədiyi hiss və duyğuların ifadəsidir. Bu şeirlərdə, bitib-tükənməyən böyük bir sevginin tərənnümü var. Bu ilahi sevginin hədəfi fərqli, ünvanı müxtəlidir. “Pəncərəndə küləyəm”, “Sevgilim”, “Acını mən dadım”, “Bu sevgi”, “Gözlərinin”, “Çixıbdi əlin-dən əli sevgimin” və s. şeirlərdə şair uydurmadığı, yaşadığı, lakin cavabsız qalan sevgidən alışb yanan bir aşiqin yerindədir.

Şairin başqa bir sevgi ünvanı sözdür, gah küsür, gah da barış onunla, “hərdən aralarından külək keçəndə”, “başlarını kədər qatıb yanlarından fələk keçəndə”, sözü-sözlə düz gəlməyəndə

həyat adlı bir dərslik gəlir köməyinə:

*Çətin olur anlamaq,
Oxumaqla hər sözü!
Sözün sırlı tərəfin
Göstərir həyat özü!*

Qəmi, kədəri, nəşəsi, sevinci ilə gözəl görünən bu həyata, bu dünyaya sonsuz sevgi bəsləyən şair həm də “Vətəninin qaçqını”dır, ayrı düşdüyü vətənin həsrətindədir:

*Canımda daşınan qan Qarabağın,
Havası tükənən can Qarabağın.
Gözümüzdə söküldən dan Qarabağın,
Daşından, otundan üzü yuxarı...*

Yeri gəlmışkən, deyək ki, Əbülfət Mədətoğlu (Əliyev) 1959-cu il yanvarın 1-də Dağlıq Qarabağın Xocavənd (keçmiş Hadrut) rayonunun Tuğ kəndində doğulub, 80-ci illər ədəbi nəşrinin nümayəndəsidir. Əməkdar jurnalistdir. “Ədalət” qəzetində baş redaktörun birinci müavinidir. Çoxlu sayıda şeir kitablarının və sənədli povestlərin müəllifidir.

Həyata, dünyaya, sözə... sevgisi tükənməyən şair Əbülfət Mədətoğlunun deyəcəkləri hələ çoxdur...

Zümrüd QURBANQIZI,
“Respublika”.